
Prædiken til Søndag mellem Jul og Nytaar

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken til Søndag mellem Jul og Nytaar	4
Julesøndag	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken til Søndag mellem Jul og Nytaar

Julesøndag

Prædikedag Julesøndag

Prædikedato 28. december 1924

Prædiketekst Lukas 2,33-40

Prædiken ID P281224-01

Kilde KMF-nr. 14.17.09 (Datering ifølge Munk)

Sønd. ml. Jul og Nytaar 1924.

Det var Simeon og Anna, der af Gud agtedes værdige til at faa deres Forventning opfyldt

I Guds Øjne er det det, der intet synes at være, der er.

Peter: Gud har udvalgt det i Verden ringe og foragtede: det er det uanselige, det ydmyge Sind. Begge disse to gamle har godt Lav paa sig; han var ^I retfærdig og ^{II} gudfrygtig og ^{III} forventningsfuld. Han har været en af disse gamle rene Oldinge, under hvis Blik man føler sig dømt. Hans Retfærdighed, ja, den vilde ikke de store Ting: sociale Reformere og sligt — men han var ens over for alle — han krøb ikke for nogen og hundsede andre, han rakkede ikke Folk ned, han var varlig i sin Dom — og hans Gudsfrygt, det var ikke den, der gik og spejdede efter om andre nu var hellige nok eller ej; men det var den, der dømte ham selv og lod ham bede for de andre. Og saa var han forventningsfuld — ikke utaalmodig, ikke stundesløs, men tillidsfuld og rolig som den, der ved, at Guds Under skal nok ske med ham engang — o, sikken en Ro over for Døden: nu lade du din Tjener osv. At kunne slutte sit Liv med de Ord! Men han var ogsaa en dybere religiøs Natur, for i

Mods. t. de mange havde han Forstaaelsen af, at med X's Komme var det hele ikke klappet og klart. Naar et Menn. bliver sig sin Daabspagt bevidst, kommer til at leve sit Liv sammen m. Gud, vidende, ja, saa er det ikke dermed et ovenud lykkeligt Menn. — tit og ofte: tværtimod: Guds Øje skiller i Hjerte ml. ondt og godt, og Kampen begynder at blive Alvor; Nederlagene, der før næppe mærkedes, bliver nu sviende, for X er i Hjertet til Fald og til Oprejsning og til et Tegn, som imodsiges, men alle disse Erfaringer maa gøres, før Ordene ægte kan fødes paa Tungen: Nu lade du din Tjener osv — — —

ellers bliver det ikke i Fred.

Og saa den gl. Enke, der tjente Gud Nat og Dag. Tro mig: hun har gennemgaaet meget: kun 7 Aar gift og saa Enke — og nu 84 Aar — og de lange Nætter i Bøn og Faste, se, nu fik hun Oprejsn. for det alt, og hun prækede med-et saadan, at de unge, som stod og hørte, fik lysende Øjne — for den Konge, hun skildrede, ham vilde de følge til Sejr.

Ja, sikke en Glæde, der blev de 2 gl. til Del. Om den kunde blive os til Del, før vi blev saa gl.! Men da vi først føle os ringe; thi Gud har udvalgt det osv. Ringe var jo ogsaa Begyndelsen i Nazaret: den fattige Haandværkerfamilie — men Barnet voxede og blev stærkt og fuldt af Visdom — han blev stærk, han, som skulde styrke andre, og Guds Naade var over det, han som skulde uddele den til andre til sit Folk, til os!